

DUTCH A2 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A2 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A2 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d’y être autorisé.
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A soit la section B. Écrire un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

Kies deel A of deel B.

DEEL A

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema('s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 1 (a)

Joden-vervolging

De mensen-nood schreit achter gesloten ruiten,
de koude vensteroogen staren me aan;
maar deze nacht zijn deuren open gebroken
en 'k hoorde kreten schrill door de stilte slaan.

5 Overval-wagens reden door de straten
en zijn voor weerlooze huizen blijven staan;
de nacht was donker; machteloos hoorde ik 't aan
en leed met hen, die alles achter moesten laten

om levend een graf van jammer in te gaan.
10 Nu is 't weer rustig ; de dag is aangebroken
Maar o, de Joden, waar zijn ze heen gegaan?
De levensdeur is achter hen gesloten.

Anoniem, juni 1943, uit: *Geuzenliedboek 1940-1945*,
onder redactie van M.G. Schenk en H.M. Mos, ed. 1975

Tekst 1 (b)

- Bij de eerste razzia-transporten, toen er mensen kwamen op pantoffels en in onderkieren, kleepte heel Westerbork, in één enkel ontzet en heroïek gebaar, zich uit tot op het hemd. En men heeft getracht de vertrekkenden zo toegerust mogelijk te laten gaan. Maar als men denkt aan die velen, die ongekleed de winter in Oost-Europa tegemoet zijn gegaan en als men denkt
- 5 aan die éne dunne deken die we soms maar konden uitdelen in de nacht, enkele uren voor het vertrek....
- Er kwam het proletariaat uit de grote steden. Het stalde z'n armoede en verwaarlozing ten toon in de kale barakken en velen stonden met open mond en vroegen zich af: hoe zat dat toch eigenlijk met die democratie indertijd...
- 10 In enige maanden tijds is de bevolking van Westerbork aangeslibd van duizend tot plus minus tienduizend man. De grootste aanwas dateert uit de gruwelijke oktoberdagen toen, na een massale Jodenjacht door geheel Nederland, Westerbork geteisterd werd door een mensenoverstroming die het bijkans te verzwelgen dreigde.
- De grote tenhemelschreiende nood van Westerbork begint eigenlijk pas in de kolossale, inderhaast gebouwde barakken, in die volgepakte mensenloodsen van tochtig latwerk, waar
- 15 onder een laaghangende hemel van het drogende wasgoed van honderden mensen de ijzeren britsen driehoog opgestapeld staan. Op die britsen nu leeft men en sterft men, eet men, ligt men ziek of blijft men slapeloos, omdat er zoveel kinderen huilen door de nacht of omdat men zich steeds weer afvraagt waarom er toch nauwelijks berichten komen van de vele duizenden
- 20 die al van deze plek vertrokken zijn.

Etty Hillesum, uit: *Het denkende hart van de barak, brieven van Etty Hillesum*, ed. 1982

Voetnoot: in de provincie Drenthe ligt het plaatsje Westerbork, het enige kamp in Nederland, waar alle Nederlandse Joden naartoe werden gebracht; van Westerbork werden ze getransporteerd naar diverse vernietigingskampen.

Etty Hillesum zond tussen 19 november 1942 en 2 september 1943 brieven vanuit Westerbork naar vrienden in Amsterdam. Etty's dood in Auschwitz wordt door het Rode Kruis op 30 november 1943 gemeld.

DEEL B

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema('s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 2 (a)

Buurman Nederlander

Nederlanders zijn een volkje waar het buitenland moeilijk hoogte van krijgt. We worden scheef aangekeken om onze eigenaardigheden en tegelijkertijd mondiaal geprezen om ons denken en handelen. Nederlanders zijn een volk van tegenspraak. Onze liberale geest heeft ons al eeuwen geleden een reputatie bezorgd. Grote denkers als Rousseau, Voltaire, 5 Descartes en anderen trokken toen naar Nederland waar ze - in tegenstelling tot hun eigen land - wél hun ideeën mochten drukken en verspreiden. Nog steeds bestaat in Nederland die ruimte voor baanbrekende en controversiële denkbeelden, maar in het huis-tuin-keuken circuit belijden we: “Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg”. We zwermen uit naar exotische vakantielanden, maar wel met de vertrouwde pindakaas en hagelslag in de kofferbak. Onze 10 krenterigheid vult de buitenlandse moppentrommel en toch is er geen natie die zo gul de beurs trekt als medemensen waar ook ter wereld door rampen, ziekte of armoede worden getroffen. Openlijk belijden we dan ook onze tolerantie jegens asielzoekers en andersdenkenden - vinden het niet meer dan redelijk dat wij anderen laten delen in onze welvaart en vrijheid. Nederlanders heten arrogant te zijn, maar zijn de eersten om eigen cultuurgoed op te geven. 15 Zo werd een kerstviering op school afgelast om minderheden ons christelijke geloof niet op te dringen. En serieus overwogen hoofdcommissarissen de mogelijkheid om politie-agenten toe te staan de pet te vervangen door hoofddoek, keppeltje of tulband. Maar bracht de verplaatsing van een asielzoekerscentrum naar de kern van een dorp enkele maanden geleden niet de bevolking in opstand? Sluiten we de vreemdeling echt in ons hart? Hoe wij als klein 20 land groot zijn. En omgekeerd.....

Wil Jansen, uit: Magazine Plus, jaargang 10 nr 3, maart 2000, ingekorte versie

Tekst 2 (b)**Raar met eten, raar met geld en beleefd**

In het begin waren mensen heel aardig tegen ons. Ze hadden gehoord over de coup en we werden met open armen ontvangen. Dat is in de loop der jaren wel veranderd. Ik vind dat de tolerantie behoorlijk is afgenomen. In winkels word je extra goed in de gaten gehouden, alsof je een dief bent in plaats van een klant. Mijn kinderen merken ook dat ze meer

5 gediscrimineerd worden dan vroeger. Maar ik denk dat dat van voorbijgaande aard is. Mijn kleinkinderen gaan met hun vriendjes om alsof er helemaal geen verschil in kleur is. En als mensen eenmaal aan je gewend zijn, zijn ze eigenlijk alleraardigst. Nederlanders hebben alleen wat meer tijd nodig om te ontdooien, ze zijn niet zo spontaan als wij. Daar heb ik veel voorbeelden van gezien in de twintig jaar dat ik hier woon. In het begin vond ik het allemaal

10 behoorlijk vreemd. Als je bijvoorbeeld rond etenstijd bij iemand langsging, werd je met een krantje en een kopje koffie op de bank geparkeerd, terwijl het gezin aan tafel ging. Dat zou bij ons niet mogelijk zijn. Eten is sowieso raar hier. Als je in een restaurant bent uitgenodigd, moet je je realiseren dat het de bedoeling is dat je zelf betaalt. Zelfs al ben je gevraagd. Nederlanders zijn niet van zichzelf warm. Misschien ligt dat aan het weer. In

15 Suriname is het heel normaal om op je slippers even naar de buurman te lopen om een praatje te maken. Iedereen kent elkaar en als je in de problemen komt, halen ze je daar uit. Hier weten mensen nauwelijks wie er bij ze in de straat wonen, en als je onderweg autopech hebt, rijdt vrijwel iedereen gewoon door.

Geld is ook zoiets. Een Hollander is veel zakelijker ingesteld. Geld lenen kan niet zomaar, zelfs niet als je een vriend bent. En al ben je familie, je moet het altijd terugbetalen. Soms zelfs met rente. Dat heb ik altijd raar gevonden. Ik denk dat het komt, doordat er hier zoveel regels en geboden zijn. In Suriname is er meer in het leven dan werken alleen. Jullie leven echt om te werken. Dat betekent wel dat het hier een veel minder grote puinhoop is dan in Suriname. Zeker voor mijn kinderen en kindskinderen ben ik blij dat ik destijds weg moest

25 uit Suriname. Zij hebben hier veel meer mogelijkheden en perspectief. En je hoeft ook minder bang voor ze te zijn.

In Nederland kunnen mensen heftige discussies met elkaar voeren, maar slaan doen ze bijna nooit. Wij zijn langer beleefd, maar áls we die mate van intensiteit bereiken, is een klap zo gevallen. En dan kan het nog wel eens misgaan. Nee, ik ben blij dat ik hier woon. Als ik

30 maar wel elk jaar even naar huis mag. Bijtanken.

Paul Mungra, uit: Magazine Plus, jaargang 10 nr 3, maart 2000, ingekorte versie

Voetnoot: in 1975 werd Suriname onafhankelijk van Nederland; in 1982 volgde een militaire staatsgreep (coup).